

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Управління Служби безпеки України в Чернігівській області

Слідчий відділ

вул. Шевченка, 28, м. Чернігів, 14013, тел./факс (04622) 3-05-69, тел. (0462) 65-52-90

www.ssu.gov.ua e-mail: slid_chg@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 20001757

№ _____

На № _____

від _____

ПОВІДОМЛЕННЯ

про підозру у вчиненні кримінальних правопорушень

м. Чернігів

« 13 » січня 2023 року

Слідчий у кримінальному провадженні – старший слідчий в ОВС слідчого відділу УСБУ в Чернігівській області підполковник юстиції Хажанець Олег Володимирович, розглянувши матеріали кримінального провадження, відомості про яке внесено 06.06.2022 до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 22022270000000040 за ознаками вчинення злочинів, передбачених ч. 1 ст. 438, ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438 КК України, та встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення особі про підозру у вчиненні злочинів, відповідно до ст. ст. 36, 40, 42, 276, 277, 278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

громадянину Російської Федерації, Абгаряну Армену Симоновичу, 16.09.1990 року народження, уродженцю м. Курганинськ Курганинського району Краснодарського краю, який проживає за адресою: Російська Федерація, Кемеровська область, м. Юрга, вул. Тургенєва, буд. 49, кв. 7, військовослужбовцю ЗС РФ, командир 7 зведеної стрілецької роти (в/ч 21005) 74-ї омсбр Російської Федерації, -

про те, що він підозрюється в жорсткому поводженні з цивільним населення та відданні наказу про вчинення інших порушень законів та звичаїв війни, і вчиненні інших порушень законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчинене за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні злочинів, передбачених ч. 1 ст. 438, ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438 КК України.

**Фактичні обставини кримінального правопорушення,
у вчиненні якого підозрюється Абгарян А.С.:**

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, Російська Федерація та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 09 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями: № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, – встановлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави, застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;
- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні

сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і РФ.

Згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05 грудня 1994 року РФ, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні своє зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований Російською Федерацією 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим (далі – АР Крим), м. Севастополя, Донецької і Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1, 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Статті 3, 28 Конституції України передбачають, що людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Ніхто не може бути підданий катуванню,

жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню.

Відповідно до статті 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132–134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Відповідно до вимог ч. 1, ч. 2 ст. 2 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР «Про ратифікацію Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року про захист жертв війни» від 03.07.1954 (далі – Конвенція), ця Конвенція застосовується до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни. Конвенція також застосовується до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Згідно ст. 3 Конвенції з особами, які не беруть активної участі в бойових діях, у тому числі з особами зі складу збройних сил, що склали зброю, а також із тими, хто horsdecombat* унаслідок хвороби, поранення, затримання чи з будь-якої іншої причини, поводяться гуманно, без будь-якої ворожої дискримінації, причиною якої слугують раса, колір шкіри, релігія чи вірування, стать, походження чи майновий стан чи будь-які інші подібні критерії.

Із цією метою є забороненими й залишатимуться забороненими будь-коли та будь-де такі діяння стосовно зазначених вище осіб:

а) насилля над життям й особистістю, зокрема всі види вбивств, завдання каліцтва, жорстоке поводження й тортури;

б) захоплення заручників;

с) наруга над людською гідністю, зокрема образливе та принизливе поводження;

д) засудження та застосування покарання без попереднього судового рішення, винесеного судом, який створено належним чином і який надає судові гарантії, визнані цивілізованими народами як необхідні.

Згідно ч. 1 ст. 4 зазначеної Конвенції, особами, що перебувають під

захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є.

У разі збройного конфлікту, який не має міжнародного характеру й виникає на території однієї з Високих Договірних Сторін, кожна сторона конфлікту зобов'язана застосовувати як мінімум такі положення:

Відповідно до ч. 1, ч. 2, ч. 3 ст. 6 зазначеної Конвенції, вона повинна застосовуватися з самого початку будь-якого конфлікту або окупації, зазначених у статті 2-й цієї Конвенції. На території сторін конфлікту застосування Конвенції припиняється після загального припинення бойових дій. На окупованій території застосування цієї Конвенції припиняється через рік після загального припинення бойових дій.

Відповідно до ч. 1 ст. 16 зазначеної Конвенції, поранені та хворі, а також інваліди та вагітні жінки перебувають під особливим захистом і користуються особливим шануванням.

Згідно зі ст. ст. 27, 29 вказаної Конвенції, особи, що перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин, на особисту повагу, повагу до своєї честі. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильства, залякування та образ. Сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, відповідає за поведження своїх представників із цими особами, причому це не знімає особистої відповідальності з таких представників.

Відповідно до ст. 31 Конвенції, жодний примус фізичного чи морального порядку не може застосовуватися до осіб, які перебувають під захистом, зокрема з метою отримання від них або від третіх осіб якихось відомостей.

Крім того, ст. 32 Конвенції визначає, що високі Договірні Сторони спеціально дають згоду на те, що їм забороняється застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, калічення та медичні чи наукові дослідження, які не викликані потребою лікування особи, що перебуває під захистом, а й на будь-яке інше брутальне поведження з боку як цивільних, так і військових властей.

Відповідно до ст. 33 вказаної Конвенції пограбування та репресії стосовно осіб, які перебувають під захистом, і їхнього майна забороняється.

У ст. 147 Конвенції зазначається, що серйозні порушення, про які йдеться в попередній статті, становлять такі порушення, що охоплюють такі дії, якщо їх здійснено проти осіб або власності, які перебувають під захистом цієї Конвенції: умисне вбивство, тортури або нелюдяне поведження, зокрема біологічні експерименти, які умисно спричинять великі страждання чи серйозні травми тілу чи здоров'ю, нелегальна депортація чи переведення або нелегальне ув'язнення особи, що перебуває під захистом, примушення особи, що перебуває під захистом, служити в збройних силах ворожої держави, або умисне відбирання в особи, що перебуває під захистом, прав на справедливий і офіційний судовий процес, рекомендований цією Конвенцією, захоплення

полонених і широкомасштабне руйнування і привласнення власності, не виправдане воєнною необхідністю, і здійснюване незаконним чином і безцільно.

Статтею 6 Закону України «Про правонаступництво України» від 12 вересня 1991 року Україна підтверджує свої зобов'язання за міжнародними договорами, укладеними Українською РСР до проголошення незалежності України.

Додатковий протокол до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 08 червня 1977 року. (Протокол ратифіковано із заявою Указом Президії Верховної Ради УРСР N 7960-XI (7960-11) від 18.08.89).

Крім того, статтею 51 визначено, що цивільне населення й окремі цивільні особи користуються загальним захистом від небезпек, що виникають у зв'язку з воєнними операціями. З метою здійснення цього захисту, на доповнення до інших застосовуваних норм міжнародного права, за всіх обставин слід додержувати таких норм.

Цивільне населення як таке, а також окремі цивільні особи не повинні бути об'єктом нападів. Заборонено акти насильства чи загрози насильства, що мають головною метою тероризувати цивільне населення.

Цивільні особи користуються захистом, передбаченим цим розділом, за винятком окремих випадків і на такий період, поки вони беруть безпосередню участь у воєнних діях.

Заборонено напади на цивільне населення або на окремих цивільних осіб у порядку репресалій.

Присутність або пересування цивільного населення або окремих цивільних осіб не повинні використовуватись для захисту певних пунктів або районів від воєнних дій, зокрема, у спробах захистити воєнні об'єкти від нападу або прикрити воєнні дії, сприяти чи перешкодити їм. Сторони, що перебувають у конфлікті, не повинні направляти пересування цивільного населення або окремих цивільних осіб з метою спробувати захистити воєнні об'єкти від нападу чи прикрити воєнні операції.

Будь-яке порушення цих заборон не звільняє сторони, що перебувають у воєнному конфлікті, від їх правових зобов'язань щодо цивільного населення й цивільних осіб, у тому числі від зобов'язань вживати запобіжних заходів, передбачених у статті 57.

Також, статтею 52 визначено, що цивільні об'єкти не повинні бути об'єктом нападу або репресалій. Цивільними об'єктами є всі ті об'єкти, які не є воєнними об'єктами, як вони визначені в пункті 2.

Напади повинні суворо обмежуватися об'єктами. Що стосується об'єктів, то воєнні об'єкти обмежуються тими об'єктами, які через свій характер, розміщення, призначення або використання вносять ефективний вклад у воєнні дії і повне або часткове руйнування, захоплення чи нейтралізація яких за існуючих у даний момент обставин дає явну воєнну перевагу.

У разі сумніву в тому, чи не використовується об'єкт, який звичайно призначений для цивільних цілей, наприклад, місце відправлення культу,

житловий будинок чи інші житлові будови або школа, для ефективної підтримки воєнних дій, передбачається, що такий об'єкт використовується в цивільних цілях.

Крім того, статтею 75 Додаткового протоколу I встановлено, що тією мірою, якою їх торкається ситуація, зазначена у статті 1 цього Протоколу, з особами, які перебувають під владою сторони, що бере участь у конфлікті, і не користуються сприятливим ставленням згідно з Конвенціями або згідно з цим Протоколом, за всіх обставин поведуться гуманно, і вони, як мінімум, користуються захистом, передбаченим у цій статті, без будь-якої несприятливої різниці, заснованої на ознаках раси, кольору шкіри, статі, мови, релігії чи віросповідання, політичних або інших переконань, національного чи соціального походження, майнового стану, народження чи іншого статусу або на яких-небудь інших подібних критеріях. Кожна сторона має з повагою ставитися до особи, честі, переконань та релігійних обрядів усіх таких осіб.

Заборонені й будуть залишатися забороненими в будь-який час і в будь-якому місці такі дії, незалежно від того, чиняться вони представниками цивільних чи воєнних органів:

а) насильство над життям, здоров'ям і фізичним та психічним станом осіб, зокрема:

а.1) вбивство;

а.2) катування всіх видів - фізичні чи психічні;

а.3) тілесні покарання;

а.4) каліцтво;

б) знущання над людською гідністю, зокрема, принижуюче й образливе поведіння, примус до проституції чи непристойне посягання в будь-якій його формі;

с) взяття заручників;

д) колективне покарання;

е) погрози вчинити будь-яку з вищезазначених дій.

Будь-яка особа, що піддається арешту, затриманню або інтернуванню за дії, пов'язані зі збройним конфліктом, має бути невідкладно проінформована зрозумілою їй мовою про причини вжиття таких заходів, за винятком випадків арешту або затримання за кримінальні правопорушення. Такі особи повинні бути звільнені у найкоротший строк і в будь-якому разі, як тільки обставини, що виправдовують арешт, затримання чи інтернування, стали недійсними.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади Російської Федерації та службових осіб з числа керівництва Збройних Сил Російської Федерації (далі – ЗС РФ), досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та

Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які були розцінені представниками влади і ЗС РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту РФ на території України – в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та ЗС РФ вирішили досягти шляхом розв'язання та ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців ЗС РФ, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та РФ, створення і фінансування не передбачених законом збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної цілісності України, незаконної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території РФ службові особи Генерального штабу Збройних Сил Російської федерації (далі – ЗС РФ), на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та службових осіб ЗС РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний план, яким передбачалося досягнення військово-політичних цілей РФ, які, на думку співучасників, були прямо пов'язані з необхідністю незаконної окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополя та південно-східних регіонів України та, поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

Ураховуючи, що територія АР Крим та м. Севастополя мала найбільше військово-стратегічне значення для представників влади та ЗС РФ серед інших територій України, які були об'єктом їх злочинного посягання, а також те, що на вказаній території дислокувалися підрозділи Чорноморського флоту Російської федерації (далі – ЧФ РФ), це сприяло найбільш прихованому використанню регулярних військ ЗС РФ поряд з іншими елементами гібридної війни, а тому ведення гібридної війни проти України співучасники злочинного плану вирішили розпочати на території півострова Крим.

Для ефективного реалізації плану вирішено залучити військовослужбовців ЗС РФ, співробітників інших силових відомств РФ, представників влади, інших громадян РФ та України. Крім того, з цією ж метою, представниками влади РФ створено та озброєно іррегулярні незаконні збройні формування, озброєні

банди та групи найманців, якими керували офіцери спецслужб і ЗС РФ.

Так, починаючи з 20 лютого 2014 року для реалізації вищезазначеного умислу, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії РФ території АР Крим і м.Севастополя, на територію суверенної держави Україна, а саме АР Крим і м.Севастополь, здійснено вторгнення військовим, морським та повітряним транспортом окремих підрозділів ЗС РФ.

У подальшому військовослужбовцями ЗС РФ здійснено захоплення будівель центральних органів влади АР Крим та встановлено контроль над їхньою діяльністю з метою забезпечення прийняття вигідних та необхідних для РФ рішень. Крім того здійснено блокування автошляхів, захоплення аеропортів та транспортних підприємств, військових частин ЗС України, пошкодження та знищення військового майна, що має важливе оборонне значення для України.

Відтак всупереч міжнародному правопорядку, з нехтуванням державного суверенітету та територіальної цілісності України, починаючи з 20 лютого 2014 року, представниками влади РФ і службовими особами ЗС РФ розпочато збройне вторгнення регулярних військ РФ на територію України з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України, та військової окупації території АР Крим і м. Севастополя.

Також представниками влади і ЗС РФ вчинялися дії щодо зміни меж території та державного кордону України на іншій території України.

Так, вказаними особами у березні – квітні 2014 року організовувалися та проводилися антиурядові протестні акції, найбільш масові з яких – у Луганській, Донецькій, Харківській, Дніпропетровській, Запорізькій, Миколаївській, Херсонській та Одеській областях з метою поширення сепаратистських проросійських гасел та здійснення силового захоплення адміністративних будівель органів державної влади для послідувочої організації незаконних референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

З метою гарантованого досягнення указаних цілей та створення видимості того, що в Україні триває внутрішній конфлікт, представники влади та ЗС РФ вирішили створити на її території терористичні організації, які поряд із основною функцією – здійснення терористичної діяльності, створювали враження діяльності в межах Донецької та Луганської областей опозиційних сил, які нібито від імені та за цілковитої підтримки місцевого населення відстоюють їх право на самовизначення та незалежність, що прямо суперечить Конституції України та нормам міжнародного права.

Так, під безпосереднім керівництвом та контролем невстановлених на цей час представників влади та ЗС РФ, 07 квітня 2014 року на території Донецької області України створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі – «ДНР»), а 27 квітня 2014 року на території Луганської області України – терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі – «ЛНР»), у складі яких утворені незаконні збройні формування, які

функціонують і по теперішній час.

Контроль та координація діяльності цих терористичних організацій, як і їх фінансове та матеріальне забезпечення, у тому числі зброєю, боєприпасами, військовою технікою, здійснюється представниками влади та ЗС РФ.

Основними завданнями учасників указаних терористичних організацій є насильницьке повалення конституційного ладу, захоплення державної влади в Україні, зміна меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом застосування зброї, вчинення терористичних актів – здійснення вибухів, підпалів та інших дій, які створюють небезпеку для життя та здоров'я людини, загрозу заподіяння значної майнової шкоди та настання інших тяжких наслідків.

Незаконні збройні формування терористичних організацій «ДНР» і «ЛНР», іррегулярні збройні формування РФ та військовослужбовці ЗС РФ чинять збройний опір Україні у відновленні територіальної цілісності та забезпеченні правопорядку, при цьому учасники політичного блоку вказаних терористичних організацій, за підтримки та сприяння представників влади РФ під виглядом органів державної влади, створили окупаційні адміністрації Російської Федерації, які забезпечують подальшу окупацію та здійснюють управління вказаними територіями на місцевому рівні.

Оскільки окупація АР Крим і м. Севастополя, частини Донецької і Луганської областей України не принесла бажаних результатів у вигляді встановлення впливу над політичними та економічними процесами в Україні, відмови України від співпраці з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації, та відмови від євроінтеграційного курсу розвитку країни, вищим політичним і військовим керівництвом РФ вирішено перейти до наступного етапу збройної агресії проти України, розв'язаної ще з лютого 2014 року, а саме до повномасштабного вторгнення на територію України із застосуванням ЗС та інших військових формувань РФ.

З листопада 2021 року представники влади та ЗС РФ, з метою підготовки до повномасштабного нападу на Україну, організували перекидання підрозділів ЗС РФ та інших військових формувань РФ до кордонів України, що пояснювалося запланованими спільними російсько-білоруськими навчаннями «Союзна рішучість-2022», які розпочалися 10 лютого 2022 року.

Станом на 8 лютого 2022 року вздовж усього кордону з Україною з боку РФ, Республіки Білорусь та тимчасово окупованих територій України зосереджено 140 тис. військових РФ, включаючи повітряний та морський компонент.

З метою створення приводів для ескалації воєнного конфлікту і здійснення спроби виправдання своєї агресії перед громадянами Російської Федерації та світовою спільнотою, представниками влади та ЗС РФ розроблено окремий план, який передбачав вчинення дій, спрямованих на введення в оману і залякування громадян РФ та мешканців тимчасово окупованих територій України, а також вчинення провокацій, які полягали у імітації нападів і вогневих ударів, вчинених нібито підрозділами ЗС України по території РФ та

тимчасово окупованим територіям України.

Одночасно із зазначеним передбачалося визнання керівництвом РФ «Донецької народної республіки» і «Луганської народної республіки» незалежними державами та отримання від них звернення з запитом про надання військової підтримки, яка викликана нібито агресією Збройних Сил України.

На виконання зазначених намірів, 15 лютого 2022 року Державна дума Російської Федерації звернулася до Президента Російської Федерації з проханням визнати незалежність «самопроголошених Донецької та Луганської народних республік».

18 лютого 2022 року керівниками російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей повідомлено про проведення евакуації місцевого населення тимчасово окупованих територій України до Ростовської області, що пояснювалося вигаданими застереженнями про те, що Збройні Сили України мають намір атакувати тимчасово окуповані території та здійснити їх силове повернення під контроль України.

19 лютого 2022 року вказаними особами було оголошено так звану загальну мобілізацію жителів тимчасово окупованих територій Донецької та Луганської областей.

21 лютого 2022 року керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до Президента Російської Федерації з проханням визнати незалежність так званих Донецької та Луганської народних республік.

В цей же день, Президент Російської федерації скликав позачергове засідання Ради безпеки Російської Федерації, де обговорено питання щодо доцільності визнання незалежності Донецької та Луганської народних республік.

Службові особи з числа вищого керівництва РФ, які входять до складу Ради безпеки РФ, публічно підтримали звернення Державної думи РФ та заявили про необхідність визнання президентом РФ незалежності «Донецької народної республіки» та «Луганської народної республіки».

Цього ж дня президент Російської Федерації підписав указ про визнання незалежності Донецької народної республіки та Луганської народної республіки.

22 лютого 2022 року президент Російської Федерації підписав з керівниками російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей договори про дружбу, співробітництво та взаємну допомогу, які в той же день ратифіковані Державною думою та Радою Федерації РФ.

В цей же день президент Російської Федерації, реалізуючи злочинний план, з метою надання видимості законності дій по нападу на Україну, направив до Ради Федерації РФ звернення про використання збройних сил РФ за межами РФ, яке було задоволено.

23 лютого 2022 року керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей

звернулися до президента Російської Федерації з проханням надати допомогу у відбитті надуманої ними воєнної агресії «українського режиму щодо населення» так званих Донецької та Луганської народних республік.

24 лютого 2022 року о 5 годині Президент Російської Федерації оголосив рішення про початок військової операції в Україні.

У подальшому, цього ж дня, Збройними Силами РФ, які діяли за наказом керівництва РФ і ЗС РФ, віроломно здійснено пуски крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам ЗС України та цивільним об'єктам, а також підрозділами ЗС та інших військових формувань РФ здійснено широкомасштабне вторгнення на територію суверенної держави Україна.

У період із 5 години 24 лютого 2022 року та до цього часу підрозділи ЗС та інших військових формувань РФ здійснюють спроби окупації українських міст, які супроводжуються бойовим застосуванням авіації, артилерійськими та ракетними ударами, а також застосуванням броньованої техніки та іншого озброєння. При цьому вогневі удари здійснюються по об'єктам, які захищені нормами міжнародного гуманітарного права, чим розпочали активну фазу ведення агресивної війни проти України.

Крім того, співучасники з числа представників влади РФ та ЗС РФ, розпочавши 24.02.2022 вторгнення на територію України, прийняли рішення про вчинення дій, спрямованих на окупацію території України.

У зв'язку з чим, Указом Президента України «Про введення воєнного стану в Україні» від 24.02.2022 № 64/2022 в Україні введено воєнний стан з 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року строком на 30 діб.

Надалі, Указом Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» від 14.03.2022 №133/2022 в Україні продовжено строк дії воєнного стану з 05 години 30 хвилин 26 березня 2022 року строком на 30 діб. Указом Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» від 18.04.2022 № 259/2022 продовжено строк дії воєнного стану з 05 години 30 хвилин 25 квітня 2022 року строком на 30 діб. Указом Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» від 17.05.2022 №341/2022 в Україні продовжено строк дії воєнного стану з 05 години 30 хвилин 25 травня 2022 року строком на 90 діб. Указом Президента України від 12 серпня 2022 року № 573/2022 «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні», затвердженого Законом України від 15 серпня 2022 року № 2500-ІХ, продовжено дію воєнного стану на 90 діб, Указом Президента України від 07 листопада 2022 року № 757/2022 «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні», затвердженого Законом України від 16 листопада 2022 року № 2738-ІХ, продовжено дію воєнного стану на 90 діб.

Для реалізації злочинного наміру щодо спроб окупації території України, серед інших був залучений військовий підрозділ ЗС РФ, в якому проходить службу військовослужбовець РФ Абгарян Армен Симонович, а саме військова частина № 21005 – 7 зведена стрілецька рота 74-ї омсбр Російської Федерації.

20.03.2022 військовослужбовці 7 зведеної стрілецької роти Російської Федерації (військова частина 21005), в складі якої перебував Абгарян Армен

Симонович на посаді командира цієї частини, тимчасово зайняли с. Андріївка та с. Пакуль Чернігівського району Чернігівської області, де перебували до 30.03.2022.

24.03.2022, точний час досудовим розслідуванням не встановлено, невстановлені військовослужбовці ЗС РФ, знаходячись на блок-посту в с. Пакуль Чернігівського району, зупинили Парасюка О.М., який йшов селом, почали оглядати його особисті речі. Виявивши в ході огляду мобільного телефону фото та відеоматеріали, які дискредитують військовослужбовців ЗС РФ, здійснили незаконне затримання Парасюка О.М., а саме умисно позбавили його можливості вільно пересуватись, протиправно перешкоджаючи йому обирати за своєю волею місцезнаходження, зв'язали його руки, закрили очі, посадили до автомобіля і повезли до приміщення Пакульського лісництва ДП «Чернігівське лісове господарство» за адресою: Чернігівська область, Чернігівський район, с. Пакуль, вул. Чернігівська, буд. 25.

Згодом невстановлені військовослужбовці ЗС РФ відвели Парасюка О.М. до підвального приміщення вказаного лісництва, де він не мав бажання знаходитись та не мав можливості вільно залишити вказаний підвал, та застосовували відносно нього фізичну силу – наносили удари ногами по тулубу, з метою отримання відомостей про військовослужбовців Збройних Сил України, які проживають в с. Пакуль та осіб, які мають в селі зброю.

Крім того, 24.03.2022 невстановлені військовослужбовці ЗС РФ на одному із перехресть траси Мньов-Славутич-Ведильці зупинили Яковенка С.М., та під час обшуку його автомобіля виявили шеврон Збройних Сил України, який належить його сину. Після цього невстановлені військовослужбовці ЗС РФ здійснили незаконне затримання Яковенка С.М., а саме умисно позбавили його можливості вільно пересуватись, протиправно перешкоджаючи йому обирати за своєю волею місце знаходження, зав'язали очі, посадили до автомобіля та повезли до приміщення лісництва за вищевказаною адресою.

Перебуваючи у підвальному приміщенні, невстановлені військовослужбовці ЗС РФ ставили запитання щодо місцезнаходження його сина та підрозділу, в якому останній проходить службу.

На території Пакульського лісництва ДП «Чернігівське лісове господарство» Яковенко С.М. та Парасюк О.М. незаконно утримувались військовослужбовцями ЗС РФ в період з 24.03.2022 по 25.03.2022.

25.03.2022, зранку, більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено, до приміщення лісництва прибув Абгарян А.С., який зайшовши до підвалу, побачивши Яковенка С.М. та Парасюка О.М., діючи умисно, в порушення вимог ст. ст. 27, 29, 31, 32, 147 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 та ч. ч. 1, 2 ст. 75 Додаткового протоколу до Женевської конвенції від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 08 червня 1977 року, розуміючи суспільно-небезпечний характер своїх дій, передбачаючи суспільно-небезпечні наслідки своїх дій та бажаючи їх настання, усвідомлюючи, що Парасюк О.М. та Яковенко С.М. є цивільними особами, які

перебувають під захистом, без будь-який слів, за неотримання від них відомостей про військовослужбовців Збройних Сил України, учасників антитерористичної операції, які проживають в с. Пакуль та осіб, які мають в селі зброю, з метою заподіяння тілесних ушкоджень – спричинення серйозних травм тілу та здоров'ю, фізичного катування та завдання тілесних покарань, перебуваючи у підвальному приміщенні Пакульського лісництва ДП «Чернігівське лісове господарство» за адресою: Чернігівська область, Чернігівський район, с. Пакуль, вул. Чернігівська, буд. 25, використовуючи вогнепальну зброю невстановленого зразка, здійснив два постріли в ділянку правої ліктьової кістки, лівої ліктьової кістки та правого стегна Парасюку О.М. та три постріли в праву надключичну ділянку, праву щоку та верхню і нижню губи Яковенку С.М.

Вказаними діями Парасюку О.М. спричинено вогнепальне, кульове поранення у вигляді багато уламкового перелому середньої третини правої ліктьової кістки зі зміщенням уламків, перелому дистальної третини лівої ліктьової кістки з формуванням кісткової мозолі та рубців м'яких тканин на рівні переломів, котрі являються наслідками загоєння поранень, спричинених дією предметів, що мали високу кінетичну енергію і, як усі в сукупності, так і кожне окремо відносяться до категорії середнього ступеню тяжкості за ознакою тривалого розладу здоров'я на строк понад 21 добу. Крім того, у Парасюка О.М. виявлено рубець м'яких тканин правого стегна, котрий являється наслідком загоєння поранення м'яких тканин з наявністю в них стороннього тіла (кулі), що виникло від дії кульового снаряду, випущеного з вогнепальної зброї і відноситься до категорії легких тілесних ушкоджень, що спричинили короткочасний розлад здоров'я.

Яковенку С.М. спричинено вогнепальне, кульове поранення у вигляді рубця м'яких тканин правої надключичної ділянки, який являється наслідком загоєння поранення м'яких тканин правого плечового суглобу з наявністю в них стороннього тіла (кулі), рубця м'яких тканин правої щоки, котрий являється наслідком загоєння поранення м'яких тканин, які в сукупності, так і кожне окремо, відносяться до категорії легких тілесних ушкоджень, що спричинили короткочасний розлад здоров'я. Крім того, у Яковенка С.М. виявлені рубці м'яких тканин верхньої та нижньої губи з втратою 11,23,25,34,37 зубів, котрі являються наслідками загоєння поранень, як і в сукупності відносяться до категорії середнього ступеню тяжкості за ознакою стійкої втрати працездатності менш ніж на одну третину (10%).

Таким чином, Абгарян А.С. своїми діями відносно Парасюка О.М. та Яковенка С.М. вчинив жорстоке поводження з цивільними особами у формі заподіяння тілесних ушкоджень – спричинення серйозних травм тілу та здоров'ю потерпілих, фізичного катування та завдання тілесних покарань.

В подальшому, продовжуючи свої злочинні дії, 29.03.2022, у першій половині дня, більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено, Абгарян А.С., за попередньою змовою з іншими невстановленими під час досудового розслідування підлеглими військовослужбовцями ЗС РФ, діючи

умисно, усвідомлюючи явну злочинність власних дій, з метою особистого збагачення за рахунок чужого майна, приїхали на територію садиби «Андріївські озера» за адресою: Чернігівська область, Чернігівський район, с. Андріївка, вул. Озерна, буд. 100, власником якої є Карпачов С.О., яка не є військовим об'єктом. Знаходячись в приміщенні садиби, Абгарян А.С. діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер своїх дій, віддав підлеглим військовослужбовцям ЗС РФ незаконний наказ на проведення обшуку приміщень садиби та привласнення майна.

При цьому Абгарян А.С., діючи умисно, за попередньою змовою з іншими невстановленими під час досудового розслідування підлеглими військовослужбовцями ЗС РФ, організував вчинення розграбування майна та керував його вчиненням, з метою не допустити зашкодити розграбуванню майна, знаходився в приміщенні садиби, погрожував автоматом присутнім на території садиби Петраєву О.А. та Міклашу І.С., і таким чином допомагав скоювати розграбування.

У ході проведення незаконного обшуку на території садиби «Андріївські озера» за адресою: Чернігівська область, Чернігівський район, с. Андріївка, вул. Озерна, буд. 100, за наказом Абгаряна А.С. невстановлені військовослужбовці ЗС РФ, з корисливих мотивів та з метою особистого збагачення, умисно, відкрито викрали виявлені в ході обшуку речі, а саме: пилу ланцюгову бензинову «Дніпро-М», модель БП-4500-1, вартістю 2888,10 грн.; бензопилу «Stihl», модель MS 180, вартістю 3999,10 грн.; металошукач, модель «Garrett AT ProInternational», вартістю 17125,20 грн.; лазерний нівелір «BoschUniversalLevel 2», вартістю 1596,30 грн.; радіоприймач з блютузом «RX-810BT», модель «Colon», вартістю 1962,30 грн.; тюнер T2 «Eurosky ES-18», вартістю 484,20 грн.; торцевий станок марки «Метабо», вартістю 7500 грн.; фрезер ручний, вартістю 3000 грн.; акумулятор для газонокосарки та зарядку, модель «Einhell», вартістю 1800 грн.; акумулятор для лодочного мотору, вартістю 13200 грн.; тонометр, вартістю 2500 грн.; ключі гайкові, марки «Stenly», вартістю 300 грн.; ножиці по металу, вартістю 350 грн.; кувалду, вартістю 450 грн.; молотки слюсарні, модель «Дніпро М», вартістю 1000 грн.; відеореєстратор «HDCVI H-265», модель «DAHUA Technology», вартістю 5650 грн.; відеокамеру зовнішнього спостереження «DAHUA Technology» HDCVI, вартістю 1800 грн.; WI-FI роутер «Tp-link N3000», вартістю 1100 грн.; дві болгарки, моделі 180 та 125, загальною вартістю 3200 грн.; котушки для спінінга, вартістю 2400 грн.; планшет китайський, вартістю 4000 грн.; електричну плитку, вартістю 400 грн.; шліфувальну машинку, вартістю 1750 грн., які належать Карпачову С.О., чим спричинили останньому майнову шкоду на загальну суму 78455,20 грн.

Вищевказані викрадені речі не можуть бути використані для досягнення воєнної мети, тобто Абгарян А.С. порушив закони і звичаї війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, а саме вимоги ст. 33 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року.

Своїми умисними діями, які виразились в застосуванні до цивільних осіб,

які перебували під захистом, жорстокого поводження у формі заподіяння тілесних ушкоджень – спричинення серйозних травм тілу та здоров'ю потерпілих, фізичному катуванні та завданні тілесних покарань, Абгарян А.С. вчинив порушення вимог ст. ст. 27, 31, 32, 147 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 та ч. ч. 1, 2 ст. 75 Додаткового протоколу до Женевської конвенції від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол І), від 08 червня 1977 року. Діями, які виразилися у відданні наказу на пограбування цивільних осіб та привласнення власності, та вчиненні пограбування групою осіб з іншими військовими ЗС РФ, порушив вимоги ст. 33 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949.

Отже, Абгарян А.С. здійснив відносно Яковенка С.М. та Парасюка О.М. жорстоке поводження у формі заподіяння тілесних ушкоджень – спричинення серйозних травм тілу та здоров'ю потерпілих, фізичного катування та завдання тілесних покарань, чим порушив вимоги ст. ст. 27, 31, 32, 147 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 та ч. ч. 1, 2 ст. 75 Додаткового протоколу до Женевської конвенції від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол І), від 08.06.1977, а також здійснив віддання наказу та пограбування цивільних осіб та привласнення власності, не виправдане воєнною необхідністю, і здійснюване незаконним чином і безцільно, чим порушив вимоги ст. 33 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949.

Таким чином, Абгарян А.С. обґрунтовано підозрюється в жорсткому поводженні з цивільним населення та відданні наказу про вчинення інших порушень законів та звичаїв війни, і вчиненні інших порушень законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчинене за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні злочинів, передбачених ч. 1 ст. 438, ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438 КК України.

Старший слідчий в ОВС слідчого відділу
Управління СБ України в Чернігівській області
підполковник юстиції

 Олег Володимирович Хажанець

ПОГОДЖЕНО

Прокурор у кримінальному провадженні –
прокурор відділу Чернігівської
обласної прокуратури

 Ярослав Олександрович Помаз

«13» січня 2023 року

Одночасно, у відповідності до вимог ст. ст. 42, 277 КПК України роз'яснено, що підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри, в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра не підтвердилася;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний має також інші процесуальні права передбачені цим кодексом. Підозрюваному вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням, особою, яка здійснює таке повідомлення.

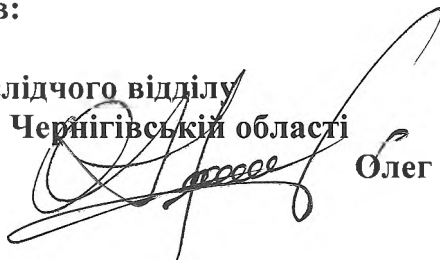
Про повідомлення підозри повідомлено, копія повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний _____ Абгарян А.С.
« ____ » годин « ____ » хвилин « ____ » _____ 2023 року.

Захисник _____ (_____)
« ____ » годин « ____ » хвилин « ____ » _____ 2023 року.

**Письмове повідомлення про підозру вручив,
права роз'яснив та вручив:**

**Старший слідчий в ОВС слідчого відділу
Управління СБ України в Чернігівській області
підполковник юстиції**

Олег Володимирович Хажанець